အတွဲ ၄။ အမှတ် ၃၅။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ ခု ဝါခေါင်လဆုတ် ၂ ရက် (၂၆–၈–၇၂)

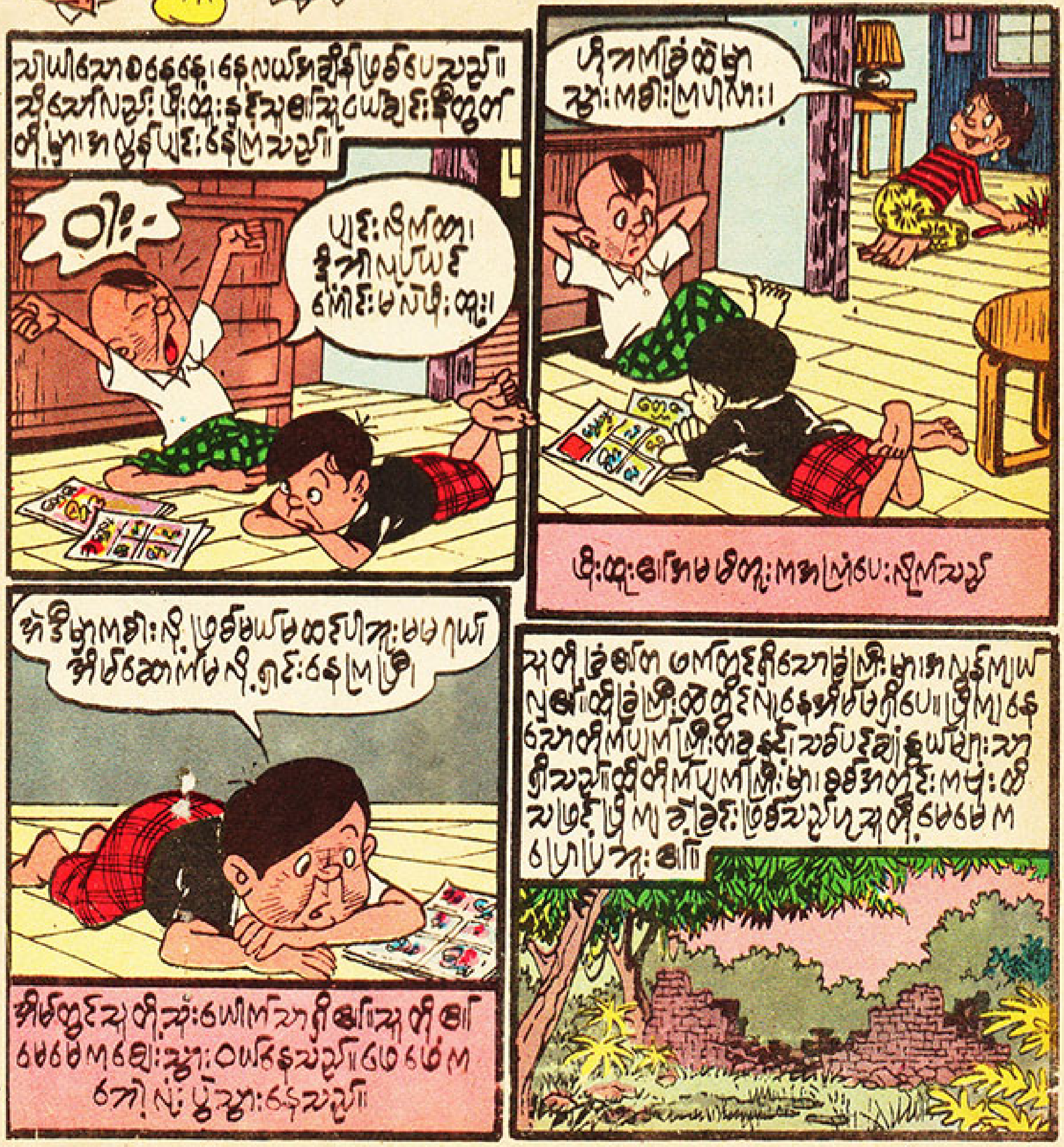

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/

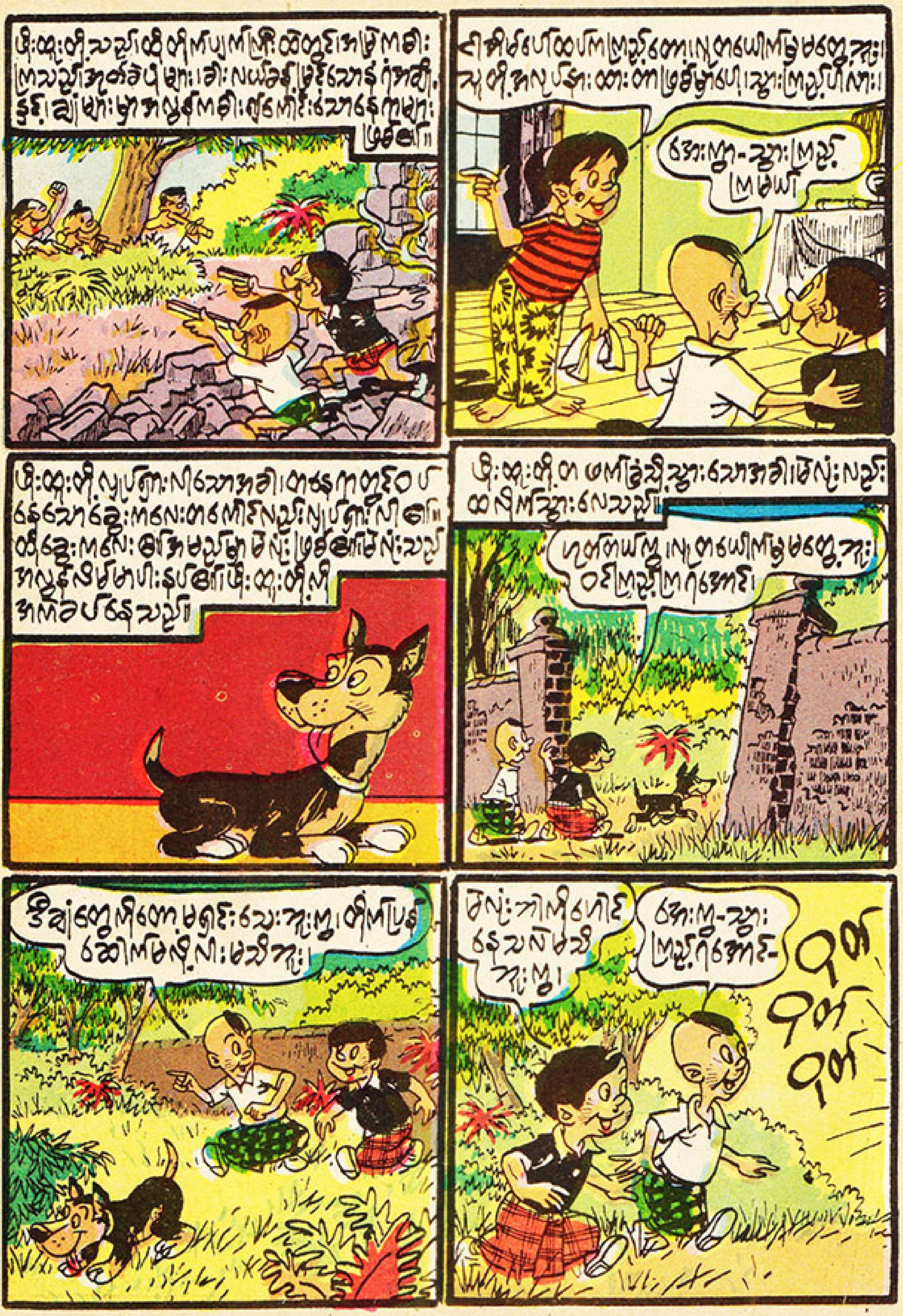
အေးကွာ-သွားကြည့်ကြမယ်
အေးကွ-သွားကြည့်ကြအောင်-
ဝုတ်
ဝုတ်
ဝုတ်

ဟိုမှာကွ - မြင်း - - ငပါ - လူတစ်ယောက်ဖေါ်နေတယ်ကွ၊
အိုင်ဆော်လက်တဲ့အရူးကြောင်ဖြစ်မှာပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးထင်တယ်ကွ၊ ဘာရှာနေတာလဲ မသိဘူး၊
သူလက်ထဲမှာလဲ စာရွက်တရွက်ကိုင်ထားတယ်ကွ၊
ငအား - ဟုတ်တယ် တခုခုရှာနေတာကွ၊
ဟေ့ဟေ့ကောင်လေးတွေ - ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်ခဲ့ကြ - ထွက်ခဲ့ကြ -
ငပါ - ဒုံ့ဝမှာ ကားတစီးလာဆိုက်ပါလား - ဟိုလူကြီးတွေလဲ ကားဆီကို ထွက်သွားပြီကွ၊
ငအား ကျ - မြန်မြန်ပြေးသွားနေပါလား၊
ငပါ - ဖိုင်မြင် လူကြီးလက်ထဲက စာရွက်တရွက်ကျကျန်ခဲ့ပြီ၊

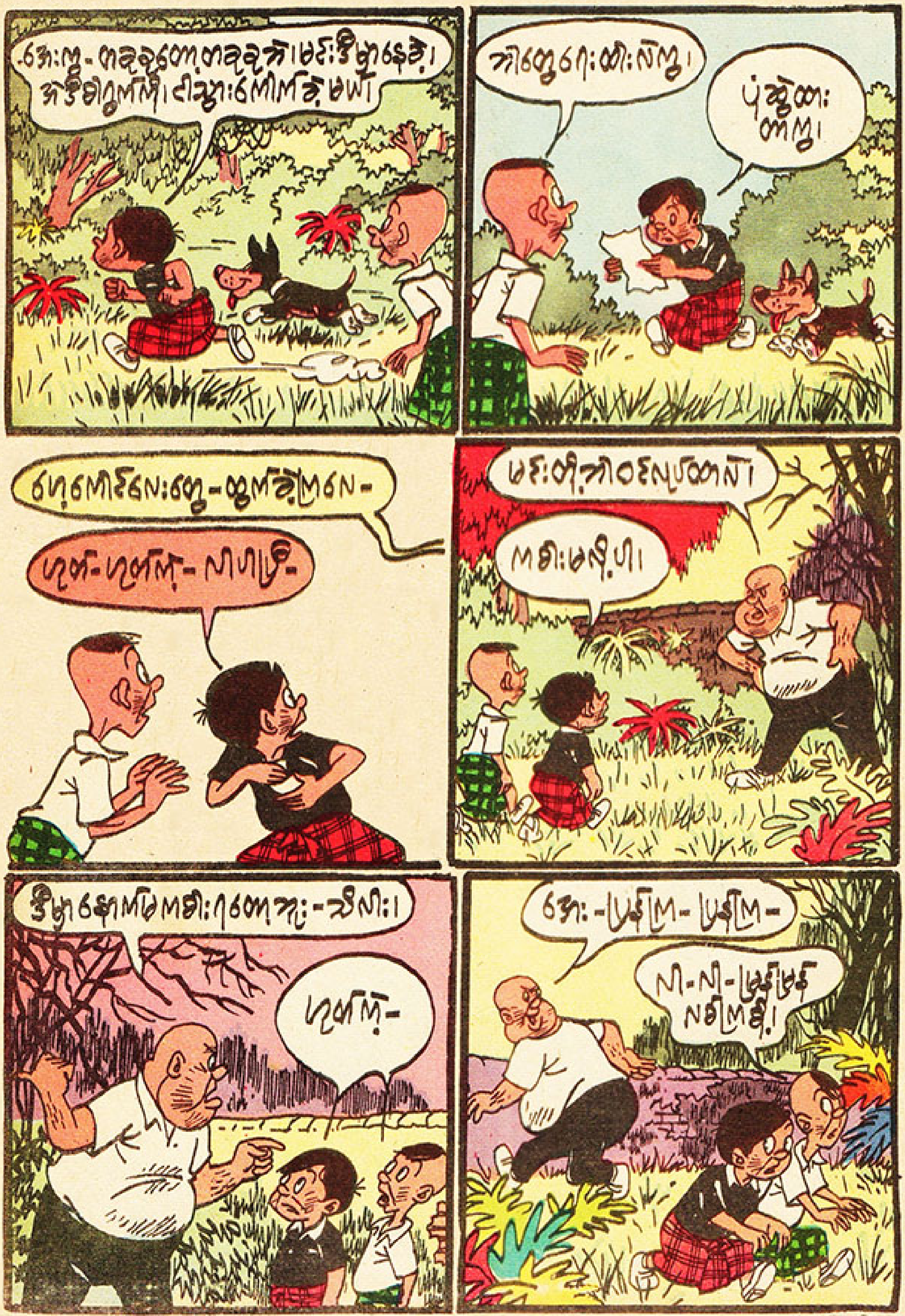
အေးကွ-တခုခုတော့တခုခုကွ၊ မင်းဒီမှာနေခဲ့၊
အဲဒီစာရွက်ကို၊ ငါသွားကောက်ခဲ့မယ်၊
ဘာတွေရေးထားလဲကွ၊
ပုံဆွဲထားတာကွ၊
ဟုတ်-ဟုတ်လို့-လာပါပြီ-
မင်းတို့ဘာဝင်လုပ်တာလဲ၊
ကစားမလို့ပါ၊
ဒီမှာနောက်မကစားရတော့ဘူး-သိလား၊
ဟုတ်ကဲ့-
အေး-ပြန်ကြ-ပြန်ကြ-

အပျင်းကြီးတဲ့ ဝက်ဝံ

သိပ္ပံမောင် ရေး

*

သရုပ်ဖော် အောင်ရှိန်

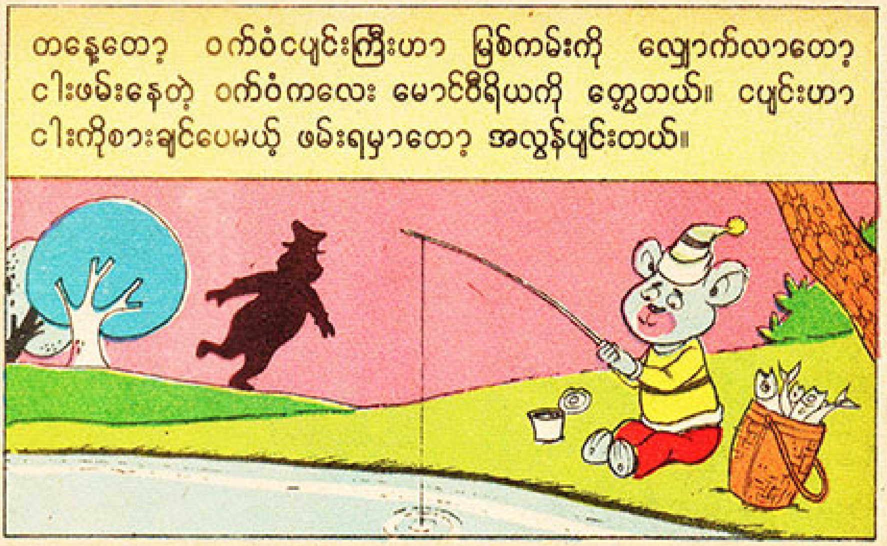

ကဲဟေ့… ကုန်းပေါ်က ငါးတွေ ငါ ယူမယ်
ဒီအခိုက် တခြားချုံထဲက ဝက်ဝံရွာသားတွေ ထွက်လာတယ်။ ငပျင်း မတရားအမြဲလုပ်နေတာကို မခံချင်တဲ့ ဝက်ဝံတွေပေါ့။
မင်း မောင်ပိုင်ရဲ့ အပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်ပေါင်းများလှပြီ ဒီတခါတော့ မင်း အလှည့်ဘဲ..
ဗျာ..
ဒို့ အားလုံး အဝစား နိုင်အောင် ရေထဲဆင်းပြီး ငါးတွေဖမ်းပေးရမယ် ကဲ.. ဆင်းပေတော့..
အာဟီး.. ကိစ္စလေး တခုရှိလို့ သွားလိုက်ပါအုံးမနော်..
ဝက်ဝံတွေဟာ ငပျင်းကိုဝိုင်းချုပ်ပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်ကြတယ်။

ကဲ. ငါးဖမ်းတော့လေ ဦးစီးလို့ဝအောင်ဖမ်းပေး ပြီးမှ မင်း ကုန်းပေါ်ကို တက်ရမယ်..
ငပျင်းဟာ ဘာမှမတတ်သာဘဲ ငါးဖမ်းပေးရတော့တာပေါ့။ သူတပါးပေါ် အမြဲအနိုင်ကျင့်တာ ဒီတခါ သူခံရတာပေါ့။ ရတဲ့ငါးတွေကို ကုန်းပေါ်ပစ်တင်ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့်....
မဝသေးဘူးဟေ့ ငါးထပ်ဖမ်းအုံး
နေလဲ ဝင်တော့မယ်။ ငပျင်းလဲ အတော်ပင်ပန်း နောင်တရနေပြီ။
ဒီတော့မှ....
ကဲ စားလို့ဝပြီဟေ့ မင်းစားဘို့အတွက် ဖမ်းပေတော့
ငါးဖမ်းရတာနဲ့ ဝနေပါပြီဗျာ

တွင်းထွက်သတ္တု (၁)

ရှိုးလွင်မြင့်

လူတို့သည် မိမိတို့၏ အဓိကလိုအပ်သော စားဝတ် နေမှုအတွက် မိမိတို့ နေထိုင်ရာ ဤ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုပင် မှီခို အားထား ကြရ လေသည်။ လူတို့အသက်ရှင်သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်ရန် ကမ္ဘာ့မြေလွှာပေါ်ရှိ စိုက်ပျိုးသီးနှံ ပင်တို့သည် အရေးပါသကဲ့သို့ မြေတွင်းရှိ သယံဇာတ သတ္တုပစ္စည်းတို့သည်လည်း မရှိ လျှင် မဖြစ်ပေ။

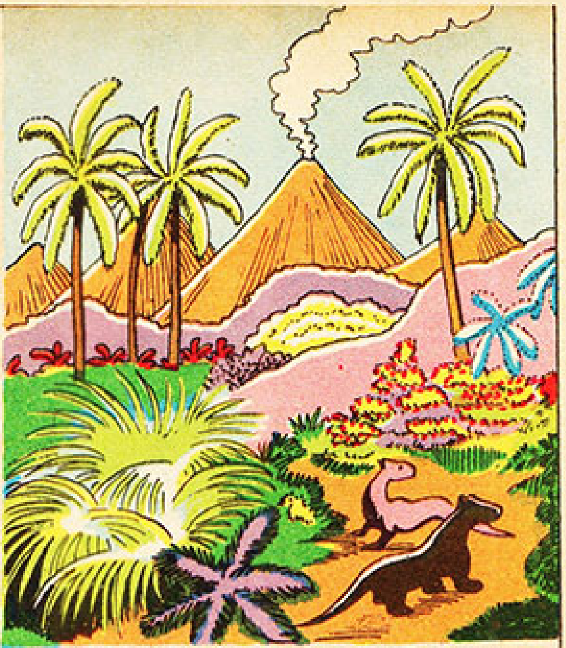

ကမ္ဘာဦးသစ်တောရှုခင်း

ထိုသတ္တုပစ္စည်းတို့၏ မူလအစမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်သန်းပေါင်းသုံးရာခန့်မှ သစ်တောများ ရေညှိပင်များမှဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုအချိန်က ပူသောစိမ့်မြေတို့တွင် ထိုသစ်တော ရေညှိပင်များသည် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ရာမှ ကာလကြာရှည်သော် သစ်တောတို့သည် ရင့်ရော်ညှိုးနွမ်းပြီး ညွန် အတွင်းသို့ လဲကျနစ်မြုပ်သွားလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရာထောင်ပေါင်းများစွာ အပင် တို့သည် တပင်ပေါ် တပင်ထပ်ကာ ညွန်အိုင်ကို ပြည့်ကျပ် သိပ်သည်း စေသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာ့မြေလွှာသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ သွားသည်။ ညွန်အိုင်သည် နုံးမြေများ ဖုံးလွှမ်း ကာ နုံးမြေသည် ကျောက်သားဘဝသို့ ပြောင်း လဲသွားပြန်သည်။ ဤ အနေအထားရှိရာမှ မြေ လွှာမြေထုတို့သည် ပင်လယ်ရေထုလွှမ်းခြုံသွား သည့်တိုင် အောက်သို့ ကျုံ့ကျသွားသည်။

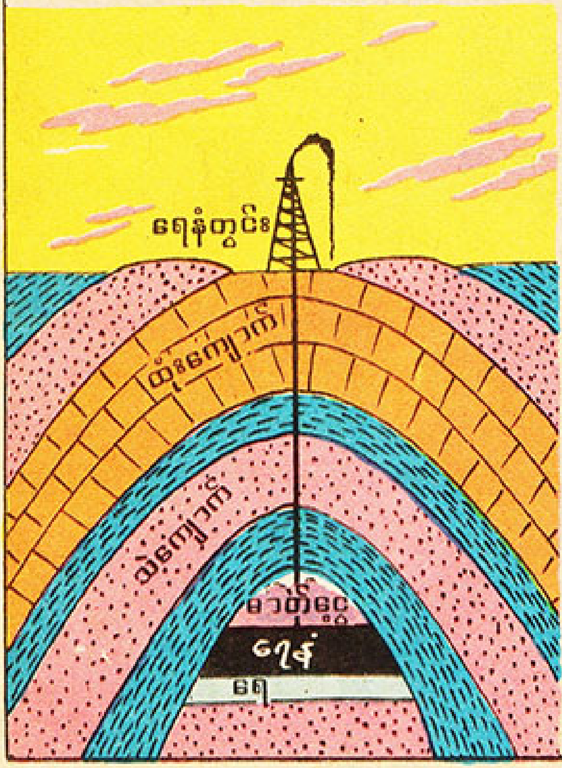

ကမ္ဘာ့မြေထုသည် အစဉ်အမြဲ တည်ငြိမ်၍ မနေပေ။ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ ကြာသော် တောင်ကုန်း များ၊ လွင်ပြင်မြင့်များအဖြစ် ပင် လယ်သမုဒ္ဒရာ အောက်ခင်းမှတဖန် မြင့်တက် လာပြန်သည်။ ထိုအခါတချိန်ကသစ်တို့ဖြင့်ပြည့် နေသောညွန်အိုင်သည်မျက်နှာပြင်အောက်ပေ

ထောင်ပေါင်းများစွာ ထုထပ်သော ကျောက်သားတို့၏ အလယ်၌ ကျရောက် တည်ရှိ နေပေသည်။ မြေထုအတွင်း ဖိအားကြောင့် ညွန်အိုင်အတွင်းရှိ သစ်ပင် ရေညှိပင်နှင့် အခြား အသီးအရွက်တို့သည် ဓာတ်သဘောအားဖြင့် ပြောင်းလဲသွားကာ မည်း၍ ထူပစ်သော အရည်များ ဖြစ်လာသည်။ ယင်းသည် ရေနံစိမ်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျောက်မီးသွေးတုံးပေါ်တွင် ထင်ကျန်နေသော သစ်ရွက်ရုပ်ကြွင်း

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တရာခန့် တိုင်အောင်ပင် လူတို့သည် ရေနံစိမ်းကို တူးဖော်ပြီး ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီနှင့် ချောဆီအဖြစ် ပြုပြင်၍ အသုံးမပြုကြသေးပေ။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူ ယင်း သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသုံးဝင်သောလောင်စာ ဖြစ်နေပေပြီ။

လူတို့သည် ရေနံစိမ်းတို့ကို လွန်ပိုက်လုံးဖြင့် ထိုးဖောက်၍ တူးဖော်ရယူကြသည်။ ထိုရေနံစိမ်းရှိရာအခန်းတွင် သဘာဝ ဓာတ်ငွေ့တို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေပြီး ရေနံစိမ်းတို့သည် ကျောက်တွင်းနဂိုပါရေ သို့မဟုတ် ရေကန်ပေါ်၌ မျောလျက်တည်ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ရေနံပေါကြွယ်ဝသောနိုင်ငံတနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ဤရေနံကဲ့သို့ပင် ကျောက်မီးသွေးသည်လည်း ညွန်အိုင်များအတွင်းသို့ သစ်ပင် ဝါးပင် အသီးအရွက်တို့ ကျရောက်ရာမှ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ဆွေးမြည့်သွားသော ထိုအရာများပေါ်သို့ နောင်တွင် ကျောက်ဖြစ်မည့် ရွှံ့မြေနှင့် နုန်းမြေတို့သည် ဖုံးဖိလေသည်။ ကျောက်ဖြစ်ပြီးနောက် ရေနံဖြစ်စဉ်အတိုင်းပင် ကျောက်မီးသွေးဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သင်ပုန်းကျောက်နှင့် ယွေလကျောက်တို့၏အကြား၌ ရှည်လျားသော ကျောက်မီးသွေးကြောကြီးများ တည်ရှိနေပေသည်။ တခါတရံ ကွဲထွက်သွားသော ကျောက်မီးသွေးတို့တွင် သစ်ပင်ဝါးပင်တို့၏ သစ်ရွက်ရုပ်ကြွင်းများ ထင်၍နေသည်ကို တွေ့ရှိရတတ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ရှိသော ကျောက်မီးသွေး အတော်များများမှာ အပျော့မျိုးဖြစ်သည်။ မော်လိုက်ခရိုင် ကလေးဝဖက်တွင် အများအပြားတွေ့ရ၍ ကလော၊ လွိုင်ကော်နှင့် မြိတ်ဖက်တွင်လည်း တွေ့ရှိရသည်။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း

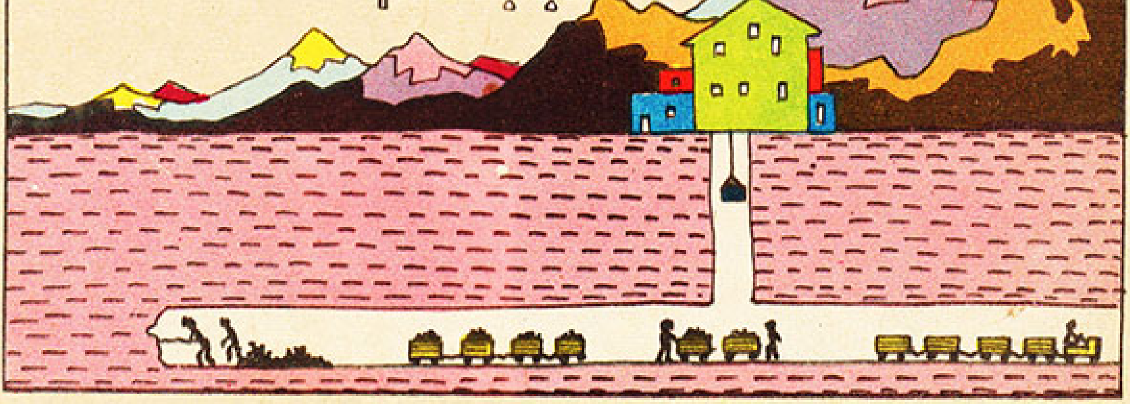

ခေါင်းကြီး

တခါတုန်းက ပညာရှိပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ် အလွန်ကောင်းသော ဉာဏ်ကြီးရှင် တယောက်ရှိ၏။ သူ့ကို လူအများက ဦးခေါင်းကြီးဟု ခေါ်ကြလေသည်။
သူသည် ခရီးသွားလျှင် သူအလွန်ချစ်သော မြင်းကိုစီး၍ သွားလေ့ရှိ၏။
တခါသော် မြို့တမြို့မှ ပညာရှင် သုံးဦးသည် သူလာမည့်သတင်းကို ကြားသိရ၍ အစီအစဉ် တခုကို တိုင်ပင်နေကြ၏။
အေးဒီ့နိုင်အောင်ပညာပြိုင်ပြီး ဒီမြို့ကနှင်ထုတ်ကြမယ်ကွာ
သို့ဖြင့် ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဆုံမိကြလျှင်–
ရှုံးသူက ဒီမြို့က ထွက်သွားရမယ် နော်
ကောင်းပြီ - ခင်ဗျား သာထွက်ဖို့ပြင်ထား ပေတော့
ပထမ ပညာရှင်က မေးခွန်းတခု မေးသည်။
ကမ္ဘာရဲ့အလယ်ဗဟိုဟာ ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ
ဟားဟား
အော်! - ဒါ လွယ်လွယ်လေးပါ

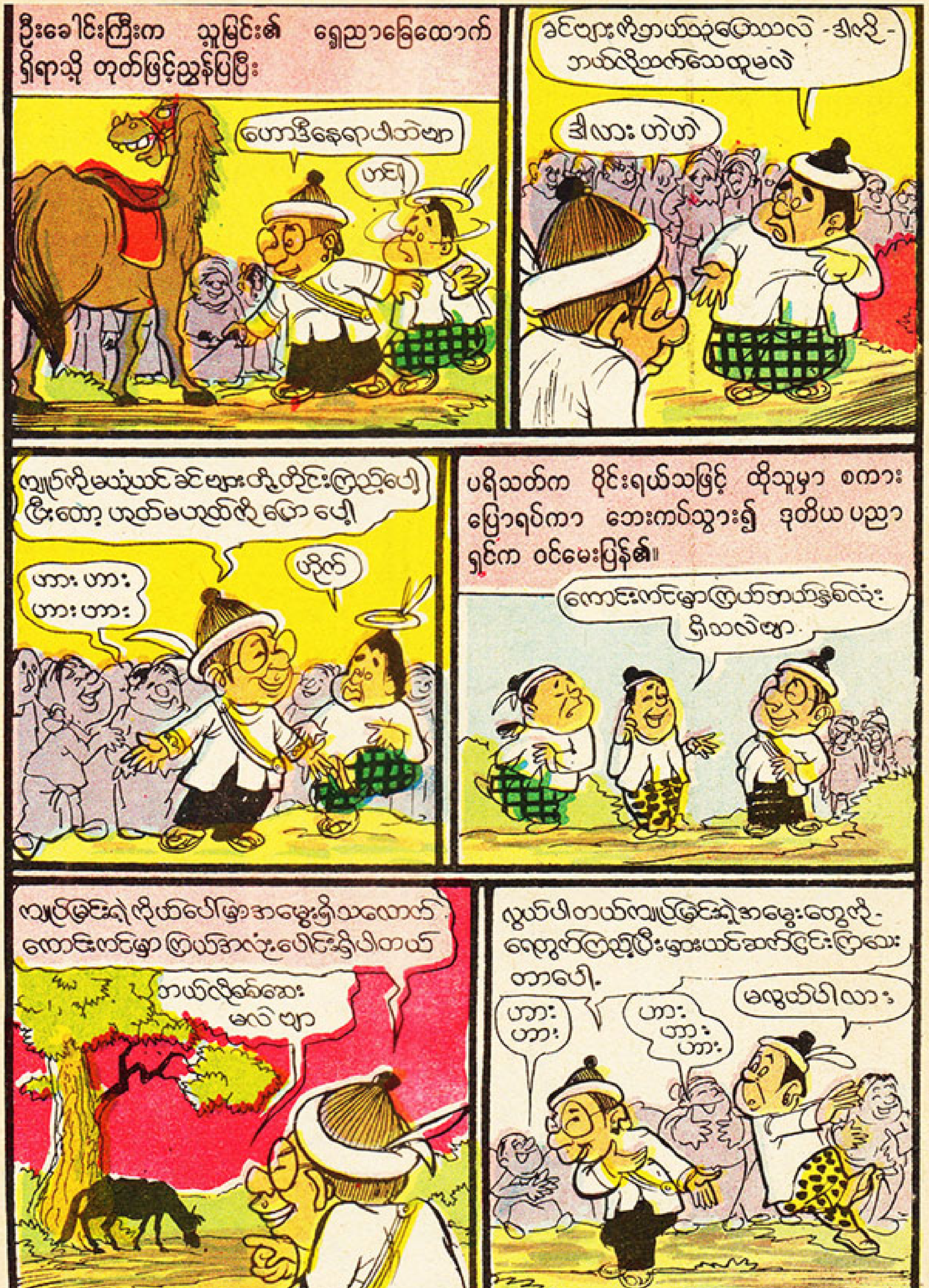
ဦးခေါင်းကြီးက သူမြင်း၏ ရှေ့ညာခြေထောက် ရှိရာသို့ တုတ်ဖြင့်ညွှန်ပြပြီး
ဟောဒီနေရာပါဘဲဗျာ
ဟင်!
ခင်ဗျားကိုဘယ်သူပြောသလဲ - ဒါလို - ဘယ်လိုသက်သေထူမလဲ
ဒါလား ဟဲဟဲ
ကျုပ်ကိုမယုံယင် ခင်ဗျားတို့ကိုင်းကြည့်ပေါ့ ပြီးတော့ ဟုတ်မဟုတ်ကို ပြောပေါ့
ဟိုက်
ဟား ဟား ဟား ဟား
ပရိသတ်က ဝိုင်းရယ်သဖြင့် ထိုသူမှာ စကား ပြောရပ်ကာ ဘေးကပ်သွား၍ ဒုတိယ ပညာ ရှင်က ဝင်မေးပြန်၏။
ကောင်းကင်မှာကြယ်ဘယ်နှစ်လုံး ရှိသလဲဗျာ
ကျုပ်မြင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာအမွေးရှိသလောက် ကောင်းကင်မှာကြယ်အလုံးပေါင်းရှိပါတယ်
ဘယ်လိုစစ်ဆေးမလဲဗျာ
လွယ်ပါတယ်ကျုပ်မြင်းရဲ့အမွေးတွေကို ရေတွက်ကြည့်ပြီးမှားယင်ဆက်ငြင်းကြသေးတာပေါ့
ဟား ဟား
ဟား ဟား ဟား
မလွယ်ပါလား

တတိယလူက မေးပြန်၏။
ကျွန်တော့်မှတ်ဆိတ်မွေး ဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲဗျာ.
ဟင်!
ခင်ဗျားမှတ်ဆိတ်မွေးကိုသိချင်ယင်ကျုပ်မြင်းရဲ့အမြီးမှာ အမွေးဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲ အဲဒီလောက်ဘဲ
ဟိုး ဟိုး ဟိုး
ဟုတ်တယ် မဆိုးဘူး
ခင်ဗျားအဖြေဟာ မှားသလား မှန်သလား ဘယ်လိုသက်သေ ထူမလဲဗျာ.
ဟုတ်တယ် တိတိကျကျ လိုချင်တယ်
လွယ်ပါတယ်ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ဆိတ်မွေး ရော - ကျုပ်မြင်းရဲ့အမြီးကအမွေး ရောတပင်စီဆွဲနှုတ်ကြည့်ပါ
လွယ်ယင်ကျုပ်မှားတယ်ပျော့ ဖရှင်းဘူးလား
ဟား ဟား ဟား ဟား
လုပ်သားပြည်သူများက ဦးခေါင်းကြီး၏ အဖြေကို သဘောကျ၍ ပိုင်းရယ်ကြသဖြင့် ပညာပြိုင်သူသုံးဦးမှာ အလွန်ရှက်ပြီး ထိုမြို့မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြ လေသတည်း။
ဟိုး
ရှက်ချာပြီး

ဗြိန်းမတ်မှ အယ်စီးနိုးရဲတိုက်

ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယား၏ ''ဟင်းမလက်'' ပြဇာတ်ထဲမှ ရဲတိုက်ကြီးအဖြစ် အယ်စီးနိုးရဲတိုက်ကို အများက သိနေကြသည်။ ရဲတိုက်ကြီး၏ မူလအမည်မှာ ကရောင်းဗေ့ ရဲတိုက်ဖြစ်၏။ ၁၅၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒုတိယ ဖရက်ဒရစ်ဘုရင်က ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီးနောက်၌ မီးထဲပါသွားခဲ့ကာ ၁၇ ရာစုတွင် စတုတ္ထ ခရစ္စတီယန် ဘုရင်က ပြန်လည်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရဲတိုက်မှာ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး မျှော်စင်မြင့်ကြီးများကြောင့် ၁၆ ရာစုဥရောပ၏ မီသုကာလက်ရာ အမြောက်ဆုံး အဆောက်အအုံတခုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်။

အယ်စီးနိုးသည် ဗြိန်းမတ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် ကိုပင်ဟေဂင်မှ ၂၄ မိုင်သာ ကွာဝေးသည့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည်။ အယ်စီးနိုးမြို့တွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အယ်စီးနိုးရဲတိုက်ဟု တွင်သည်။ ရဲတိုက်ကြီးမှာ အော်ရီဆန်ရေလက်ကြား အငူစွန်းပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရေလက်ကြားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာသော သင်္ဘောများကို အခွန်ကောက်ရန် အကောက်ရုံးအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ကျော် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အကျဉ်းထောင်အဖြစ်လည်း သုံးခဲ့သေးသည်။ ယခုအခါ ရဲတိုက်ကြီးကို ရေကြောင်းပြတိုက်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားပြီး ရှိတ်စပီးယား၏ ဟင်းမလက်ပြဇာတ်ကို ရဲတိုက်အလယ် မြက်ခင်းပြင်၌ မကြာခဏ တင်ဆက်ကပြလျက်ရှိသည်။

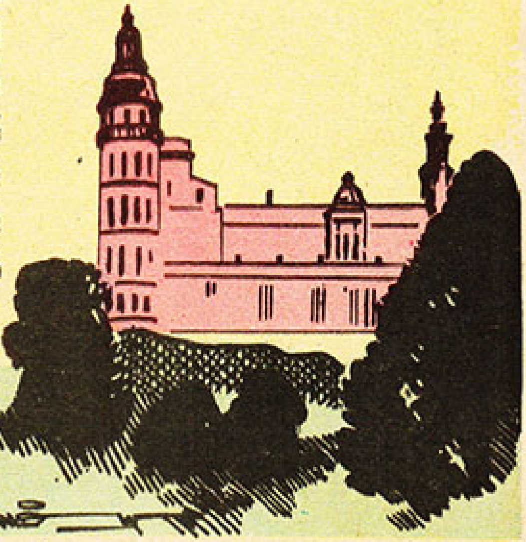

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဘီဒိုကလေးလုပ်ရအောင်

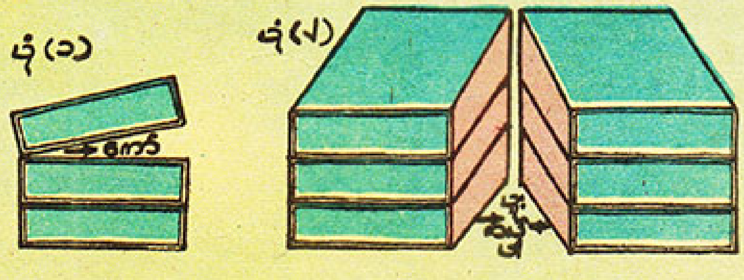

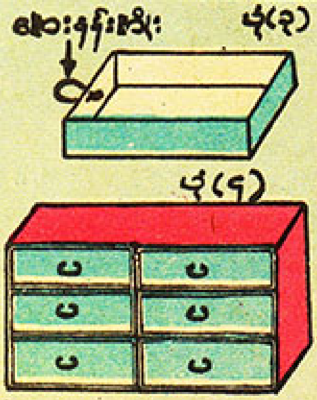

မီးခြစ် ဗူးလွတ် ၆ ဗူးယူ၍ ပုံ(၁)မှာကဲ့သို့ တဖက် ၃ ဗူးစီတပ်ပြီး ကော်ဖြင့်ကပ်ပါ။ ပုံ(၂)အတိုင်း ဘေးတဖက်စီကို ကော်သုတ်ပြီး ပူး၍ကပ်ပါ။ အံများကိုဖြုတ်၍ ပုံ(၃)မှာကဲ့သို့ ကြေးနန်းကြိုးကလေးဖြင့် လက်ကိုင်များလုပ်ပါ။ ပြီးလျှင် နောက်ကျောနှင့် ဘေးပတ်လည်ကို ရောင်စုံစက္ကူဖြင့်ကပ်၍ ဖုံးအုပ်လိုက်ပါက ဘီဒိုကလေး ရပါမည်။

(ဘက်) အောင်မြင့်

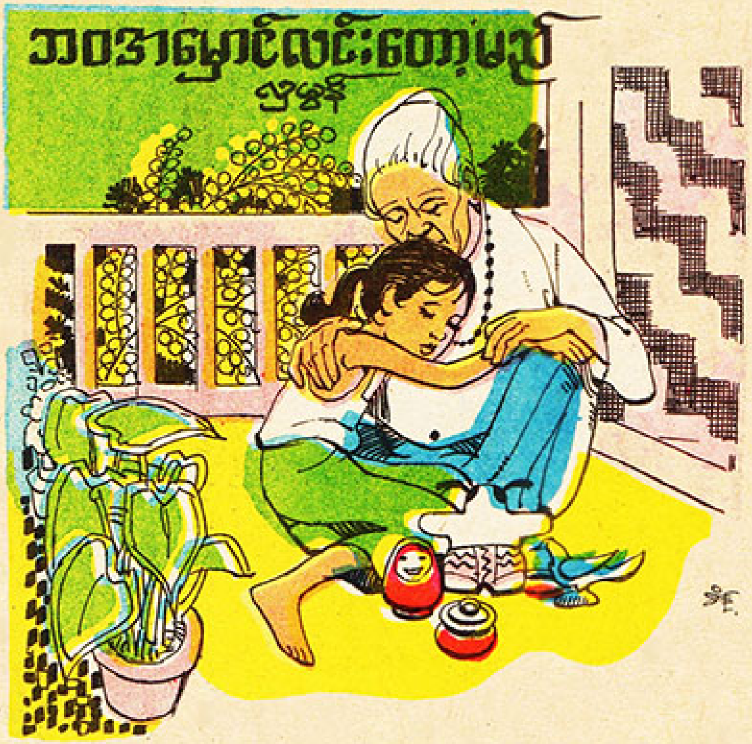

ကျွန်မ၏ ဘဝတခြမ်းသည် အမှောင်ဖုံးလျက် ရှိပါသည်။ အကယ်၍ သာ ကျွန်မသည် နားလည်း မကြား၊ စကားလည်းမပြောနိုင်ပါက ဤလောကကြီးတွင် နေ၍ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် အမိဝမ်းတွင်းမှ လွတ်ကတည်းကပင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရပါ။

လူမှန်းသိသည့်အရွယ်မှစ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြားနှင့် ထင်မြင်ရပါသည်။ ကျွန်မတွင် မွေးချင်းပေါက်ဖော်မရှိ။ အဖေသည် ကျွန်မကို မမွေးမီကပင် အမေနှင့် ကွဲ၍ ထွက်သွားကြောင်း သိရပါသည်။ အမေက ငါးရောင်းပါသည်။ အဖိုးက ငါးမျှားပါသည်။ အဖွားကား အိမ်တွင် ထမင်းဟင်း ချက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ရှိ အိမ်သားများသည် ညရောက်မှ ဆုံမိကြပါသည်။ နေ့တွင်ကား အဖွားနှင့် ကျွန်မသာ အိမ်တွင် ရှိပါသည်။ အဖွားက သူ့အလုပ်နှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်၏။ ကျွန်မမှာ တယောက်တည်း ပျင်း၍နေပါသည်။ လမ်းပေါ်မှ ကလေးများ ဆူဆူညံညံမုန့်တွေ စွာ ဆော့ကစားသည်ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်မသည်လည်း ကစားချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်မိပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူတန်းတူများဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်းတွေးမိပါသည်။

“ဖွားဖွား၊ မီးမီးလဲ သူတို့လို ကစားချင်တယ်။ မီးမီးကို လိုက်ပို့ပါ”

အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ရလျှင် ကျွန်မသည် အလွန်ပင် လန်းဆန်းလာမည်ဟု တွေးမိပါသည်။ သို့သော် –

“ငါ့မြေးက သူတကာနဲ့မှ မတူဘဲ။ သူတို့လို လိုက်ကစားယင် လဲကွဲကုန်မှာပေါ့။ အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါကွယ်။ ငါ့မြေး ဘာစားမလဲ၊ ဖွားဖွား ယူပေးမယ်လေ”

ဖွားဖွားက ကျွန်မအား အပြင်ထွက်၍ ကစားခွင့် မပြုပါ။ ကျွန်မ ဆီသို့လည်း လာ၍ ကစားမည့်သူ မရှိပါ။ ကျွန်မ အလွန်ပင် အားငယ်ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

တအိမ်လုံးကပင် ကျွန်မ၏ ဘဝကိုသနား၍ အလိုလိုက်နေကြောင်း သိရပါသည်။ ဖိုးဖိုးသည် ညအခါတွင် ပုံပြင်များ ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မအိပ်မှ ဖိုးဖိုးလည်း ပုံပြောရပ်ပါသည်။ ဖွားဖွားက ကျွန်မစားလိုသော အစာကို အချိန်မရွေး ဝယ်၍ ကျွေးပါသည်။ သူတို့မစားဘဲ ခြိုးခြံ၍ ကျွေးသည်ကို သိရ၍ ကျွန်မလည်း စားချင်တိုင်း မတောင်းပါ။ အမေကား ကျွန်မအတွက် ကစားစရာ အရုပ်များကိုဝယ်၍ပေးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ ကစားစရာ အရုပ်များကို မမြင်ရသောကြောင့် လက်နှင့်စမ်းကာ ကျေနပ်နေရပါသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှပင် ကျွန်မသည် တယောက်တည်း ပျင်းရိ

ငြိုးငွေ့နေပါသည်။ ကြာသော အခါ ဖိုးဖိုး၊ ဖွားဖွားနှင့် မေမေတို့က ကျွန်မအတွက် ကစား ဖော် ရှာ ပေး သည်။ မြောက်ဖက်အိမ်မှ ထွေးမြသည် ကျွန်မနှင့်အတူလာ၍ ကစားပါသည်။ သို့သော် ထွေးမြသည် ကျွန်မနှင့်ကစားရသည်ကို ပျော်ဟန်မတူပါ။ ကျွန်မကား ထွေးမြနှင့် ကစားရသည်ကို ကျေနပ်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ တယောက်တည်း နေရခြင်းထက် ရွယ်တူကစားဖော်နှင့် နေရသည်မှာ ပို၍ စိတ်ချမ်းမြေ့ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်မသည် ထွေးမြအား ချော့မော့နေရပါသည်။

"ထွေးမြရယ် – ငါနဲ့ နေ့တိုင်း လာကစားပါနော်။ ငါ တယောက်ထဲနေရတာ ပျင်းလို့ပါ။ နင့်ကို မုံ့လဲကျွေးပါမယ်။ ကစားစရာလဲ ပေးပါမယ်နော်"

ထွေးမြသည် ကျွန်မဆီက မုံ့ များ ကို စား ၍ အပြန်၌ ကစားစရာများကို ယူ၍သွားပါသည်။ ကစားစရာတွေ ကုန်သောအခါ ထွေးမြလည်း ကျွန်မဆီသို့ လာမကစားတော့ပါ။ ထွေးမြ လာမကစားသောအခါ ကျွန်မသည် ယခင်အတိုင်းပင် ပျင်း၍နေပါသည်။

တနေ့တွင် အဖိုးနှင့် အသိဖြစ်သူ လူကြီးတယောက် ကျွန်မတို့ အိမ် သို့ ရောက် လာ ပါသည်။ ထိုလူကြီးက ကျွန်မအား မျက်မမြင်ကျောင်းသို့ပို့ရန် ပြောပါသည်။ အဖိုးကတော့ ကျွန်မကို ပို့ချင်ဟန် တူပါသည်။ အဖွားနှင့် အမေက မျက်မမြင်ကျောင်းသို့ မပို့ရန် ကန့်ကွက်ကြပါသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုကျောင်းသို့ မသွားလိုပါ။ ကျွန်မသည် အဖိုး၊ အဖွား၊ အမေတို့နှင့် မခွဲလိုပါ။ ဧည့်သည်လူကြီးက ကျွန်မကို မျက်မမြင်ကျောင်းသို့ ပို့ပေးရန် အဖိုး၊ အဖွားနှင့် အမေတို့အား နားချနေပါသည်။ အမေတို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေမှာ သိပ်မပြည့်စုံလှ။ ကျွန်မအတွက် နောင်ရေးခက်မည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မသည် မျက် မ မြင် ကျောင်း သို့ စိတ်မပါပဲ ရောက် သွား ရ ပါသည်။

ကျောင်း၌ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ရှိကြပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် မျက်စိမမြင်ကြပါ။ သူ တို့ နှင့် ကျွန် မ သည် ကစားချိန်၌ အတူတူ ကစားရသည်။ အတူတူ စားရသည်။ အတူတူစာသင်ရသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ကျောင်း၌ ပျော်လာပါသည်။ ကျွန်မ စာတတ်လာသျှင် အဖိုး၊ အဖွားနှင့် အမေတို့အား ဖတ်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာမိပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဘဝမှောင်တခြမ်းအား ပညာအလင်းရောင်တန်းက ဝင်းလက်လာစေတော့မည် ဖြစ်ပါသတည်း။ ။

ဥယျာဉ်မှူး

အိမ်ခေါင်းရင်းက ပန်းဥယျာဉ်၊
စိန်ချယ် ဒေါန ကြိုင်ရှင်ရှင်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဟင်းရွက်ခင်း၊
မုန်လာ နံနံ စိမ်းနု့သင်း။

အကင်းအငုံ သီးပွင့်စုံ၊
အိမ့်ခြေရင်းက ဗူး ကင်းပုံ။

ရွှေဖရုံ မြေမှာလူး၊
အိမ့်နောက်ဖေးက မြေပုံ့မျှူး။

မြူးတူးပျော်ရွှင် ပေါင်းမြက်သင်
လူလေး လုပ်နေ်းဝင်။

ရေစင်မြမြ လောင်းပါရ၊
ချစ်မေမေကို ကူညီပါ့။ ။

ကျိုက်လတ် – မောင်ညိုသွေး

R. 517

ခိုင်ပန်းစုံ

ပုဏ္ဏရိက်

ရာသီမရွေး ဖူးပွင့် နေတတ်သော်လည်း ပုဏ္ဏရိက်ပန်းများအပွင့်များချိန်မှာ မိုးရာသီဖြစ်သည်။ မျိုးစိတ်ပေါင်းအတော်များများရှိ၍ အားလုံးမှာ ချုံပင်နှင့် အပင်ငယ်များသာဖြစ်သည်။ အသွေးအရောင်မှာ အနီ၊ ကြက်သွေး၊ ပန်းရောင်၊ အဝါ၊ အဖြူဟူ၍ အတော်ကလေးစုံသည်။

ပုဏ္ဏရိက် ပန်းခိုင်တို့သည် အကိုင်းအလက်များ၏အဖျားတွင် အဆုပ်လိုက် ထွက်ပွင့်သည်။ ပန်းဆုပ်တခုတွင် အပွင့်ငယ်ကလေးများ တော်တော်များများ ပါဝင်သည်။ အဖူးအပွင့်များသည် ထီးခရိုင်သဖွယ် ဖြာ၍ထွက်သည်။ ပြွန်ချောင်းနှင့်တူသော သေးငယ်ရှည်လျားသည့် လည်တံ၏ထိပ်ဝတွင် တဲဥပုံပွင့်ချပ် လေးခုရှိ၍ ဝတ်ဆံတခုသည် ထိုလည်တံဝမှ ထွက်ပြူနေသည်။ ပုဏ္ဏရိက်အဖြူ တမျိုးမှလွဲလျှင် ပုဏ္ဏရိက်ပန်းမျိုးတို့သည် ရနံ့မမွှေးပေ။ ပုဏ္ဏရိက်အဖြူမျိုးကို အချို့က ဇကွဲပန်းဟုလည်း ခေါ်သည်။ မျိုးစိတ်ကွဲပြား၍ အပွင့်အရွက်တို့၏ အရွယ်အစား ခြားနားမှု အနည်းငယ်ရှိသော်လည်း အပွင့်ပုံပန်းမှာမူ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏရိက်ပန်းတို့သည် ခူးဖြတ်ပြီး ပန်းအိုးထိုးလျှင် ရက်အတန်ကြာအောင် ခံလေသည်။

အာရှတိုက်နှင့် အာဖရိကတိုက်တွင် မူလဇာတိဖြစ်သော ပုဏ္ဏရိက်ပင်တို့သည် နှစ်ကြာခံ အပင်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ညွှာတံတိုသော အရွက်တို့သည် အနည်းငယ်ထူ၍ အပေါ်ယံချောပြီး အောက်ဖက်၌ အကြောများပေါ်နေသည်။ အနားညီ၍ ထိပ်တုံးသည်။ အကိုင်းအလက်များ ရှုပ်ရှက်ခပ်အောင် များပြား၍ အရွက်များကလည်း အမြဲစိမ်း၍ သိပ် သည်း ထူထပ်သဖြင့် အလှစိုက် ပန်းရုံများအဖြစ်ထက် ခြံစည်းရိုးအဖြစ် အစိုက်များသည်။ ပုဏ္ဏရိက်သီးကလေးများသည် အစေ့မြုပ် အသားပျော့အသီးမျိုးဖြစ်၍ အသီးမှည့် နီရဲရဲကလေးများမှာ ချိုတိုတိုအရသာရှိလေသည်။

တင့်တင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။